

147. Sangen til Danmark

af „Moderen“

Carl Nielsen

Fast og værdigt

mf

1. Som en rej - se - ly - sten Flaa - de ankret
2. Hav - om - bru - set yng - ler Lan - det, Tu - sind
3. Hør det! Husk det, al - le Dan - ske! klar og
4. Vin - ter - klart og som - mer - bro - get, mor - gen -

mf

op ved Jyl - lands Bro, lig - ger vo - re Ø - ers
Ø - er gik af Havn, lod sig bæ - re bort af
fro - dig er vor Aand, Sproget slut - ter som en
mun - tert, skumrings - svøbt, li - ge - fremt og lat - ter -

Baa - de smaa og sto - re dybt i Ro. Haardt gaar
Van - det for at bæ - re Danmarks Navn mun - tert
Hand - ske om en fast og ven - lig Haand. Værn med
kro - get, smil - be - straa - let, taa - re - døbt. Det er

f

dim.

Hav mod Bro og Stavn mø-der Danmarks stil-le
 frem til Li-vets Dyst gen-nem Mulm og Straa-le -
 Vid, hvad helt er vort, sig kun Sand-hed, jævnt og
 Danmarks fri- e Sprog, u- den Tryk af frem-med

dim.

rall.

Navn. Hør hvor blidt det klin - ger!
 lyst. Hild jer, vo - re Ski - be!
 kort, gla-dest ved det Mil - de.
 Aag, frej-digt Frej- a ta - ler.

rall.

pp a tempo

Hvor vi stod og hvor vi gik, kom dit Navn som
 Fla-get blaf-fer rødt og hvidt, her er Danmark,
 Lo-ven for de Danskes Æt væ-re Bil-lig -
 E-get Brød til e - gen Dug, Danmarks Hve-de,

pp a tempo *cresc.*

f

sød Mu-sik blødt paa Fug-le - vin - - - ger.
 dit og mit, med sin Kølvands-stri - - - be.
 hed og Ret, som Kong Vol-mer vil - - - de.
 Danmarks Rug Dyb-bøl Møl-le ma - - - ler.

f *Helge Nede*